

Провулок світлячків

КУПИТИ

Від авторки бестселерів «Велика Глушина» та «Чотири вітри» — потужний роман про кохання, втрату й магію дружби...

- «Провулок Світлячків» – номінант **Romantic Times Reviewers' Choice Award** у категорії література, створена жінками (2008)
- Екранізовано в серіалі **Netflix**

Вони зустрілися влітку 1974 року — Кейт Маларкі, така непоказна, що до восьмого класу втратила всіх подруг, і її нова сусідка Таллі Гарт — «найкрутіша дівчина у світі». Дві дівчинки, настільки різні, наскільки можуть бути різними дві людини. Але Кейт, сором'язлива й задумлива, має щось, конче потрібне яскравій та амбіційній Таллі, і щедро ділиться цим із нею. Вони обіцяють одна одній залишатися найліпшими подругами завжди й до кінця літа стають нерозлучними.

Переживаючи зміни разом зі своїм поколінням — змінюючи зачіски, співаючи нових пісень, дивлячись інші серіали, діючи в різних соціальних і політичних обставинах, — Кейт і Таллі упродовж понад трьох десятиріч підтримують одна одну. Вони долають ревності, гнів, образи, нерозуміння, аж поки їхня дружба постає перед найгіршим випробуванням — зрадою.

Чи зможе Таллі, яка зійшла на найвищий щабель слави, зрозуміти свою подругу-домогосподарку? Чи здатна Кейт переступити через власні упередження та біль?

Розділ 1

Їх називали дівчатами з провулка Світлячків. Давненько це було, понад тридцять років тому. Хоча зараз, отут, у затишному ліжку, коли за вікном віяла хуртовина, їй увижалося, що то було вчора.

Протягом останнього тижня (безперечно найгірші сім днів у житті) стало неможливо відсторонюватися від спогадів.

У снах вона постійно поверталася в 1974-й та знову ставала підліткою. Світ сповнювали дорослішання й тінь програної війни, а сама вона тим часом летіла на велосипеді з пагорба разом із подругою в такій непроглядній пітьмі, що здавалося, вони й самі невидимі. Місце не мало особливого значення, хіба що просто як факт: звивиста асфальтована дорога, оточена канавами з мутною водою та пагорбами, що поросли чагарями. Вона пам'ятала всі найдрібніші подробиці. До того, як вони познайомилися, вона гадала, що ця дорога взагалі нікуди не веде — просто сільський провулок, який чомусь назвали на честь комахи, котрої ніхто й не бачив у їхніх суворих синьо-зелених краях.

А потім вони побачили дорогу очима одна одної. З вершини пагорба вони угледіли не височенні дерева, не вибоїни в асфальті й не далекі засніжені гори, а всі місця, де колись побувають. Уночі вони тихо вислизали зі своїх будинків, що стояли по сусідству, та зустрічалися на тій дорозі. А потім бігли курити крадені цигарки та співати Billy, Don't Be a Hero на березі річки Пілчак. А ще говорити-говорити про все на світі, міцно зшиваючи свої життя до купи. Наприкінці літа вже ніхто не міг сказати, де закінчується одне дівча та починається друге. Усі стали звати їх Таллі-й-Кейт, і наступні тридцять із гаком років їхня дружба була своєрідним «бампером» у житті: міцним і надійним. З роками змінювалася лише музика, а обіцянки, що вони дали одна одній у провулку Світлячків, лишалися непорушними.

Найкращі подруги назавжди.

Вони вірили, що їхня дружба навіки й що колись вони обидві постаріють і сидітимуть разом у кріслах-гойдалках на веранді та під порипування мостин згадуватимуть своє життя і сміятимуться.

Тепер, звісно, вона знала, як вийшло насправді. Понад рік вона вмовляла себе, що все минеться, що зможе жити без подруги. І часом навіть сама в це вірила. А потім десь звучала пісня — одна з їхніх пісень: Goodbye Yellow Brick Road, Material Girl, Bohemian Rhapsody чи Purple Rain. От учора в крамниці вона почула поганий ремікс на You've Got a Friend та розплакалася просто коло ящика з редискою.

Відсунувши ковдру, вона тихенько, щоб не розбудити чоловіка поруч, вилізла з ліжка. Якусь хвильку роздивлялася його обличчя впітьмах: навіть уві сні він був якийсь стривожений. Потім обережно взяла телефон і попрямувала коридором на веранду. Спостерігаючи за хуртовиною, якийсь час вона наважувалася та зрештою набрала знайомий номер.

Що ж сказати найкращій (колись) подрузі після всіх цих місяців мовчання? Із чого почати?

У мене паскудний тиждень... Усе моє життя розвалюється... Чи може просто: Ти потрібна мені?

Десь на іншому боці чорної бурхливої затоки задзвонив телефон.

Розділ 2

Для більшості в країні 1970 рік став роком змін і заворушень, але тільки не для мешканців будинку на Магнолія-драйв. Тут усе було тихо та впорядковано. Десятирічна Таллі Гарт сиділа на холодній дерев'яній підлозі та будувала з брусочків будиночок для крихітних ляльок Liddle Kiddles, що солодко спали на серветках. У своїй кімнаті вона б укотре

слухала платівку Jackson Five на фонографі, але у вітальні не було навіть радіо. Бабусі музика не дуже подобалася.

Не подобалися їй ні настільні ігри, ні телевізор. Здебільшого вона просто сиділа в кріслі-гойдалці біля каміна та вишивала, ото й усе, — у неї були сотні серветок, майже всі з вишитими цитатами з Біблії. На Різдво бабуся віддавала їх у церкву для благодійного продажу.

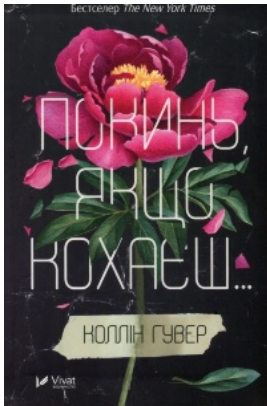
Був іще дідусь, але зовсім тихенький, та й вибору, власне, особливого не мав — після інсульту він зліг і тільки й міг що зрідка трусити дзвоником. Лише той дзвоник міг змусити бабусю квапитися. Щойно лунало дзеленчання, вона всміхалася, вигукувала «ой-йой!» та прожогом неслася (так швидко, як тільки дозволяли капці) в коридор. Таллі взяла свого троля із жовтим хутром і заходилася тихенько наспівувати Daydream Believer, під яку троль танцював із крихітною лялькою. На середині пісню урвав стук у двері.

Це був такий незвичний звук, що Таллі кинула гру та втупилася у двері. До них ніхто ніколи не приходив, окрім містера та місис Бітлів, що неділями возили їх з бабусею до церкви.

Бабуся обережно поклала вишивання в рожевий поліетиленовий пакет коло стільця, підвелася та поволі почовгала до дверей. Останні кілька років вона всюди тільки так і ходила.

Двері відчинилися, і на якусь мить запала тиша. Потім почулося бабусине «ой-ой», але голос був якийсь дивний. Визираючи збоку, Таллі побачила високу жінку з довгим скуйовдженим волоссям та усмішкою, яку ніби вітром ганяло по обличчю. Дівчинка в житті не бачила нікого вродливішого: молочно-біла шкіра, загострений ніс, високі вилиці та крихітне підборіддя. А ще очі кольору рідкого шоколаду, що повільно кліпали.

Рекомендована література

Покинь якщо кохаєш

Усі твої досконалості

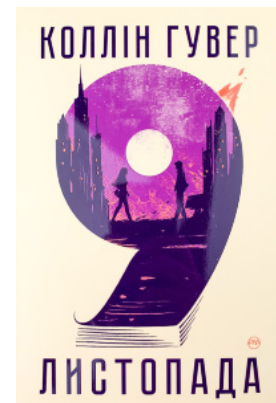
Календар з
передбаченнями «Мій
неймовірний 2026 рік»

Для стосунків потрібні
двоє

Список запрошених

9 листопада

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ